

# Маленька динька

*Чи міг Уестон щось зробити, аби допомогти Нейту?*

**Аманда Джой Пенрод-Дженг**  
(Грунтується на реальних подіях)

*Ця історія сталася у США.*

Уестон грався на вулиці, коли до будинку через дорогу підїхали легковий автомобіль і великий фургон. З автомобіля вийшло багато дітей. Один з хлопчиків на вигляд був за віком таким, як Уестон.

Уестон побіг у свій дім. “Мамо, тату! Сюди переїжджає нова сім’я!”

Тато підвів очі від проєкту, над яким працював. “Чудово!”  
“Я хочу познайомитися з ними, — сказав Уестон. — Підеш зі мною?”

“Авжеж!”

Уестон і тато перейшли через дорогу до будинку своїх нових сусідів. Коли вони постукали, до дверей підійшла жінка. Позаду неї стояв хлопчик віку Уестона.

Уестон помахав рукою. “Привіт, я — Уестон. А як тебе звати?”

Хлопчик вийшов з-за маминої спини. “Я — Нейт”.  
Хочеш погратися у мене вдома?” — запитав Уестон.  
Нейт подивився на свою маму.

“Можеш піти, — сказала вона. — Просто вчасно будь вдома на вечерю”.

Після цього Уестон грався з Нейтом майже кожного дня. Він був такий щасливий, що у нього з’явився новий друг. Вони каталися на велосипедах, плавали в басейні і грали в піратів у парку. Іноді Уестон грався і в домі Нейта. Уся сім’я Нейта була привітною!

Одного дня тато Нейта серйозно захворів. Йому довелося лягти до лікарні. Хвороба все більше прогресувала. Нейт і його сім’я дуже переймалися цим.

Уестон також хвилювався. Усі в церкві постилися і молилися за тата Нейта. Уестон також постився. Він сподівався на диво. Але тато Нейта помер.

Минали дні, і Уестон бачив, наскільки сумними були Нейт і його сім’я. Він хотів їх підбадьорити. Він перейшов через дорогу і постукав у двері Нейта.

“Я не хочу грати сьогодні”, — сказав Нейт.

“Гаразд”, — сказав Уестон. Чи міг він щось зробити, аби допомогти Нейту?

Уестон пішов додому і знайшов маму. “Нейт не хоче гратися”, — сказав він.

“Це нелегко”. Мама обняла його. “Іноді, коли людям сумно, їм просто потрібно певний час побути на самоті”.

Уестон кивнув. “Мабуть, якби мій тато помер, мені б також не хотілося гратися”.

Але Уестону все одно хотілося хоча б трохи підняти настрій Нейту і його сім’ї. У нього виникла ідея. “Де ножиці? — запитав він. — Я хочу дати Нейту щось з нашого городу!”

Уестон пішов на заднє подвір’я і шукав, що можна було б дати своєму другові. Він шукав, де вони посадили моркву. Але вона ще не дозріла. Він оглядав фруктові дерева, але знайшов лише голі віти.

Потім Уестон подивився під великі листя якоїсь в’юнкої рослини. Він відсунув кілька листочків і знайшов маленьку зелену диньку, яка росла на в’юнкому стеблі. Це була та диня, яку він сам посадив і поливав!

Сподіваюся, що Нейту і його сім’ї подобаються дині. Уестон зрізав диню з віти і поніс у дім. Потім він підписав листівку, щоб подарувати разом з динею.

Коли листівка була готова, Уестон обережно поклав диню і листівку на порозі будинку Нейта. Потім він подзвонив у двері і щосили побіг додому. *Сподіваюся, що їм сподобається,* — подумав Уестон.

Згодом Уестон побачив сім’ю Нейта на барбекю для всіх сусідів.

“Ця диня була найсмачнішою у світі! — сказала сестра Нейта. —

Спочатку ми не зрозуміли, що це таке”. Нейт засміявся. “Ми подумали, що то якийсь дивний кокосовий горіх!”

“Дякуємо за цей солодкий подарунок!” — сказала мама Нейта.

Уестон відчув тепло в серці, коли Нейт його обійняв. Він не міг позбавити свого друга смутку, але завдяки маленькій диньці його друг усміхнувся. ●